

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/148/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115231026
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8115231026.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobkyne: H. L., B.. XX.X.XXXX, X. Š. XXX, XXX XX L., právne zastúpenej: JUDr. Milanom Szöllössym, advokátom, Mlynská 28, 040 01 Košice, proti žalovanému: Allianz- Slovenská poisťovňa, a.s., Dostojevského rad 4, 815 74 Bratislava, o náhradu škody z ublíženia na zdraví, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 31.5.2018, č. k. 9C/513/2015-221, takto jednohlasne

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok s výnimkou výroku I. v časti o zastavení konania o uplatnenom nároku na náhradu liečebných nákladov vo výške 199,73 Eur a výroku VI.

II. Výrok I. rozsudku v časti o zastavení konania o uplatnenom nároku na náhradu liečebných nákladov vo výške 199,73 Eur zrušuje.

III. Mení rozsudok vo výroku VI. o náhrade trov konania tak, že žalobkyni priznáva voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100%.

IV. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit:

„I. Konanie zastavuje v časti prevyšujúcej zaplatenie sumy 44814€ s 5,05% ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 17.12.2015 do zaplatenia, sumy náhrady za zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 41712 € a liečebných nákladov celkovo vo výške 199,73 €.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 22066€ ako sťaženie spoločenského uplatnenia, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 18202,80 € ako zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

IV. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 199,73 € ako náklady spojené s liečením, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

V. V prevyšujúcej časti žalobu zamieta.

VI. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 87,34%, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške tejto náhrady.

VII. Žalovaný je povinný zaplatiť znaleckej organizácii W., náhradu výdavku spojených s vypracovaním znaleckého posudku vo výške 443,04 €, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že Uznesením Okresnej prokuratúry L. sp.zn.XPv/XX/XX/XXXX-XX zo dňa 10.9.2014 bolo podmienčne zastavené trestné stíhanie proti obvinenému K. B. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. a) Trestného zákona, ktorý spáchal na tom skutkovom základe, že dňa 27.1.2014 v čase o 14:48 hod. viedol na štátnej ceste medzi obcami L. a T. P. na zastávke T. O. poľnohospodársky kolesový traktor s pripojeným pruhom na odhŕňanie snehu, pričom nevenoval pozornosť vodorovnej značke P - šikmé rovnobežné čiary, náležitým spôsobom sa nepresvedčil o tom, či má vytvorené bezpečné podmienky k otáčaniu s kolesovým traktorom, či po ceste sa nepohybuje motorové vozidlo, ani tento úsek nezabezpečil pomocou spôsobilej osoby a tak vošiel do jazdnej dráhy osobnému motorovému vozidlu značky P. O., v dôsledku čoho došlo k zrážke kolesového traktora s týmto osobným motorovým vozidlom, ktoré vozidlo narazilo do konštrukcie zástavky MHD, kde sa nachádzala poškodená H. L. a následne sa prevrátilo na strechu v pravo mimo vozovky. Poškodená H. L. utrpela mnohopočetné zranenia s predpokladanou dobou práce neschopnosti 5 - 6 mesiacov. Z lekárskeho posudku T. Y. U. zo dňa 23.07.2015 vyplýva, že žalovanej bolo priznaných 7 380 bodov titulom bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia (položka č. 258, 269, 300a, 304c, 323a, 389b, 393b, 396b, 410a, 427, 3432f, 433b) z toho zvýšenie podľa § 10 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z. z. predstavovalo 3500 bodov. Z predmetného lekárskeho posudku zároveň vyplývalo, že k ustáleniu zdravotného stavu došlo k 10.6.2015. Znalecká organizácia W. určila bodové hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia v počte bodov 1970, ktoré bolo následné zvýšené o 50%. V Doplnku k znaleckému posudku č. XXX/XXXX, znalecká organizácia K... v uviedla, že liečba u žalobcu skončila dňa 10.06.2015, preto hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia mohlo byť vykonané najskôr po uplynutí 1 roka, teda ku dňu 10.06.2016. Čo sa týka kúpy vrchného matraca A., znalecká organizácia považovala jeho kúpu za účelne indikovanú. Z výsluchov sestier žalobkyne mal súd za preukázané, že žalobkyňa je nezamestnaná, po vykonaní drobných prác sa skoro unaví a musí si ísť ľahnúť a oddýchnuť. Taktiež už málo chodí do spoločnosti a na kultúrne podujatia. Z výsluchu žalobkyne bolo zistená, že táto má stredoškolské vzdelanie bez maturity, ktoré si už nemienila zvyšovať, je invalidnou dôchodkyňou. V dôsledku nehody však nemôže pracovať v záhradke, čo v minulosti predstavovalo jej záľubu, taktiež nemôže chodiť na prechádzky, na turistiku ani viesť motorové vozidlo. Môže však pozeráť televíziu, čítať a taktiež samostatne zvládne aj základné hygienické úkony. Žalobkyňa si listom zo dňa 18.08.2015 uplatnila u žalovaného nárok na odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia podľa posudku T. U., T. a navrhla žalovanému uzavretie dohody o zvýšení sťaženia spoločenského uplatnenia o 50%, teda žiadala vyplatenie 189.961,50 €, z ktorého suma 63.320,50 € predstavovala zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia. Žalovaný listom zo dňa 29.9.2015 oznámil žalobkyňi, že jej poskytuje odškodnenie za 1 550 bodov, čo predstavuje sumu 26.598€ a zároveň listom zo dňa 29.10.2015 oznámil žalobkyňi, že jej odškodňuje položku č. 269 - strata zraku jedného oka vo výške 10 296 € (počet bodov 600) a listom zo dňa 16.12.2015 jej odškodnil položku č. 258 - traumatické poškodenie vetvy trojklaného nervu v pravo vo výške 1 716 € (počet bodov 100).

3. Súd prvej inštancie na takto zistený skutkový stav aplikoval ustanovenia § 2 ods. 2, § 4 ods. 1, § 5 ods. 1, 2, 5, § 6 ods. 1, 3, § 10 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia (ďalej len zákon č. 437/2004 Z.z.), § 420 ods. 1, § 427, § 444, § 449 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), § 15 ods. 1, § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len zákona č. 381/2001). Súd prvej inštancie za nesporné v predmetnom konaní označil tú skutočnosť, že konaním K. B. bola žalobkyňi spôsobená škoda na zdraví, náhrada ktorej bola uplatnená priamo proti žalovanému ako poisťovateľovi. Spornou skutočnosťou bolo určenie výšky odškodnenia sťaženia spoločenského uplatnenia, zvýšenia bodového hodnotenia podľa § 10 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z.z. zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia podľa § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z., priznanie nákladov spojených s liečením a priznanie úrokov z omeškania. Čo sa týka odškodnenia sťaženia spoločenského uplatnenia, súd prvej inštancie vychádzal z bodového ohodnotenia určeného v znaleckom posudku znaleckej organizácie K..U., ktorá ohodnotila sťaženie spoločenského uplatnenia žalobkyne (somatické poškodenia) počtom bodov 1970 pri hodnote bodu 17,60 €, teda súd priznal

žalobkyni sumu 34.672,- €. Čo sa týka zvýšenia bodového hodnotenia podľa § 10 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z.z. spornou bola hodnota zvýšenia bodového hodnotenia vzhľadom na obmedzenie alebo stratu možnosti poškodeného uplatniť sa v živote a v spoločnosti. Žalobkyňa a posudzujúci lekár T.. X. mali za to, že bodové hodnotenie je potrebné zvýšiť na dvojnásobok, pričom žalovaný so znaleckou organizáciou K.. považovali za dostatočné zvýšenie o 50%. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že primerané zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia je 75%, ktoré určil ako priemer medzi zvýšením uvedeným v lekárskom posudku T.. U. a T.. X. (100%) a v znaleckom posudku znaleckej organizácie K..U. (50%) a to v dôsledku toho, že u žalobkyne došlo síce k sťaženiu vykonávania bežných činností, avšak nedošlo k úplnej strate sebaobsluhy (ako v prípade o ktorom rozhodoval Krajský súd v Prešove v konaní pod sp.zn. 6Co/187/2016) a vylúčenia z plnohodnotného osobného a spoločenského života, taktiež poukázal na fakt, že žalobkyňa nie je odkázaná na pomoc druhých pri bežných činnostiach. Na základe uvedeného súd prvej inštancie zvýšil základné bodové hodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia o 1477,50 bodov, čo pri hodnote bodu 17,60 predstavuje 26.004,- €. Výška základného bodového hodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia bola určená vo výške 34.672,-€, zvýšenie bodového hodnotenia bolo určené v sume 26.004,- €, teda celkovo sťaženie spoločenského uplatnenia bolo vyčíslené v peňažnom vyjadrení v sume 60.676€. Keďže žalovaný čiastočne uspokojil nárok žalobkyne a zaplatil jej 38.610€, súd priznal žalobkyni nárok na zaplatenie sumy 22.066€ titulom sťaženia spoločenského uplatnenia. Čo sa týka mimoriadneho zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia podľa § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. súd prvej inštancie priznal zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia o 30% zo sumy 60676€, čo predstavuje sumu 18.202,80€. Za dôvod hodný osobitného zreteľa súd považoval priznanie invalidity žalobkyne v rozsahu 75%, teda mal za to, že boli naplnené podmienky na priznanie uvedeného nároku. Čo sa však týka priznanej výšky zvýšenia, súd vychádzal z toho, že 50%-né zvýšenie predstavuje maximálnu hornú hranicu, o ktorú je možné zvýšiť základné bodové hodnotenie, preto ho možno priznať iba pri najťažších stavoch, akými sú ochrnutie na všetky 4 končatiny, takmer úplne vylúčenie z bežného života, stav pri ktorom nie je osoba schopná postarať sa sama o seba a takmer na všetky činnosti potrebuje asistenciu inej osoby. Keďže žalobkyňa môže chodiť, vykonávať úkony osobnej hygieny a iné bežné životné úkony a v dôsledku nehody nebola nútená ukončiť angažovanie sa v spoločenskej, kultúrnej, politickej alebo inej oblasti, súd prvej inštancie nepovažoval za spravodlivé priznať zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia o 50% a za primerané považoval zvýšenie o 30% základného bodového hodnotenia. Nárok žalobkyne na náhradu nákladov spojených s liečením vo výške 199,73€ súd posúdil ako odôvodnený, z dôvodu, že v prejednávanej veci v dôsledku nehody bolo žalobkyni poškodené zdravie, ktoré si vyžiadalo aj zakúpenie penového matraca. Súd prvej inštancie nepriznal žalobkyni uplatnené úroky z omeškania z dôvodu, že poisťovateľ v zákonnej lehote poskytol žalobkyni čiastočné plnenie a vysvetlil, prečo neposkytuje plnenie v požadovanej výške, čím splnil povinnosť podľa § 11 ods. 6 písm. b) zákona č. 381/2001 Z.z.. Zároveň poukázal na dôvodovú správu k zákonu č. 381/2001 ako aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 8Co/321/2015 a Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 8Co/151/2016.

4. O trovách konania súd rozhodol podľa § 251, 255 ods. 1 a § 262 od. 1 CSP s tým, že v konaní o určení výšky sťaženia spoločenského uplatnenia a jeho zvýšenie ide o rozhodnutie, ktoré závisí od znaleckého posudku a od úvahy súdu. Súd následne konštatoval, že žalobkyňa bola úspešná v základe uplatneného nároku, teda v časti o zaplatenie sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 22.066,- €, v časti o zaplatenie zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 18.202,80 € ako aj v časti o zaplatenie nákladov spojených s liečením vo výške 199,73 €. Žalovaný bol úspešný čo sa týka zamietnutia žaloby o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 22.066,- € od 17.12.2015 do 31.5.2018, ktoré súd vyčísľil v sume 2.735,46€, teda úspech žalobkyne predstavoval 93,67%, úspech žalovaného 6,33%, teda priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 87,34%, pričom výška trov sa bude odvíjať od sumy priznanej súdom.

5. Žalovaný v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie voči napadnutému rozhodnutiu voči výrokom II., III., IV., VI. a VII.. namietajúc, že súd prvej inštancie porušil zákon, ak sa odklonil od znaleckého posudku vydaného znaleckou organizáciou K..U. bez toho, aby bol znalecký posudok znaleckej organizácie nesprávny, resp. iným dôkazom vyvrátený, preto mal súd povinnosť z uvedeného znaleckého posudku vychádzať a nemal možnosť meniť akúkoľvek časť predmetného posudku. Žalovaný zároveň namietal, že súd priznal sťaženie spoločenského uplatnenia za položky č. 41a ľahké obmedzenie pohyblivosti ľavého členkového kĺbu v rozsahu 90b, 412a obmedzenie pronácie a supinácie ľavého členkového kĺbu ľahkého stupňa v rozsahu 60b a 259d) poškodenie tváre sprevádzané funkčnými poruchami a vzbudzujúce súcit stredne ťažkého stupňa u ženy v rozsahu 450b, s celkovým bodovým

súčtom 600, pričom žalobkyňa sťaženie spoločenského uplatnenia za uvedené následky nežiadala priznať, teda neboli predmetom konania a súd rozhodol nad žalobou uplatnený rozsah. Namietal, že súd mal vychádzať a žalobkyni priznať len odškodnenie za položky č. 1-7 a 11 (pol. 269, 258, 304c, 389b, 393b, 396a, 410a, 432c), ktoré sú súladné s lekárskeym posudkom T.. U. zo dňa 23.7.2015 a teda z celkového počtu bodov 2355 a hodnoty bodu podľa § 5 ods. 2 zákona č. 437/2004 Z.Z. a podľa oznámenia MZ SR č. 102/2015 Z.z. stanovenej pre rok 2015 vo výške 17,16 € a to vzhľadom na vyjadrenie T.. U. v predmetnom lekárskom posudku, že stav žalobkyne vo vzťahu k hodnoteniu bol ustálený dňom 10.6.2015, teda súd mal priznať žalobkyni sumu 1801,80 €, t.j. suma za sťaženie spoločenského uplatnenia 40.411,80 € za 2355 bodov po 17,16 € po zohľadnení úhrady žalovaného žalobkyni vo výške 38.610,- €. Zo sumy 40.411,80€ mal následne priznať 30% zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia. Čo sa týka priznania liečebných nákladov vo výške 199,73 €, žalovaný mal za to, že o uvedenom nároku súd nemohol rozhodnúť, nakoľko konanie o ňom zastavil v prvom výroku napadnutého rozhodnutia v dôsledku späťvzatia žalobkyne. Čo sa týka náhrady výdavkov spojených s vypracovaním znaleckého posudku, žalovaný namietal to, že ho súd zaviazal na náhradu trov konania v rozsahu 87,34%, preto aj na náhradu trov znaleckého dokazovania ho mal súd zaviazat' v uvedenom rozsahu a nie na náhradu plnej sumy.

6. V zákonom stanovenej lehote podala voči rozsudku odvolanie žalobkyňa, ktorá namietala nesprávne právne posúdenie veci a nesprávne skutkové zistenia na základe vykonaných dôkazov. Za nesprávne právne posúdenie veci žalobkyňa považovala záver súdu, ktorým vylúčil hodnotenie položky č. 253 vo výške 600 bodov z predmetu konania, nakoľko súd mal za to, že sa nejedná o somatické zdravotné ťažkosti ale o poškodenie duševného zdravia, ktoré je osobitným predmetom konania vedeného na OS Prešov pod sp.zn.11C/244/2016. Žalobkyňa mala za to, že znalecký posudok vypracovaný znaleckou organizáciou K..U. bol vypracovaný v predmetnom konaní o predmetnej právnej veci, a preto uvedený nárok mal byť prejednaný súdom a malo byť o ňom rozhodnuté. Nesprávne právne posúdenie žalobkyňa namietala aj čo sa týka určenia percenta pre sťaženie spoločenského uplatnenia. Mala za to, že vzhľadom na vek, teda to, že k poškodeniu zdravia došlo na vrchole svojho produktívneho veku, pričom aj menej namáhavé úkony majú pre žalobkyňu závažné nepriaznivé následky vo forme bolesti, je nevidiaca na jedno oko, nemôže sa venovať svojim záľubám, nemôže viesť motorové vozidlo, nie je sebestačná, je obmedzená v domácnosti, odôvodňujú priznanie zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia podľa § 10 ods. 4 zákona č. 437/2004 o 100%. Poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 6Co/82/2014 z 27.6.2014, v zmysle ktorého ak súd má pochybnosti o vecnej správnosti znaleckého posudku, nemôže ho nahradiť vlastným názorom, pretože na to nemá odborné znalosti. Žalobkyňa zároveň uviedla, že v prípade náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia ide v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 437/200 Z.z. o jednorazovú náhradu, ktorá má byť nielen náhradou za súčasné obmedzenia možností uplatnenia sa žalobkyne ale má zohľadňovať aj obmedzenia počas celého zvyšného života žalobkyne a aj ich prípadnú progresiu s rastúcim vekom žalobkyne, na čo podľa tvrdenia žalobkyne súd neprihliadol. Čo sa týka nesprávneho vyhodnotenia vykonaného dokazovania žalobkyňa uviedla, že v konaní bolo preukázané, že pred nehodou bola zdravá, zamestnaná a mala záujmy vo všetkých oblastiach života. V príčinnej súvislosti s nehodou je hendikepovaná vo všetkých oblastiach života a v mnohých činnostiach potrebuje pomoc inej osoby. Nehoda zamedzila jej postupu v pracovnej oblasti ako i vo výmere a možnosti zmeny zamestnania. Zlý zdravotný stav ju hendikepuje v spoločenskom, kultúrnom a rodinnom živote, je sociálne izolovaná, obmedzená v bežných prácach v domácnosti. Žalobkyňa uviedla, že odškodnenie plnení má satisfakčnú funkciu a ide o jednorazovú kompenzáciu, ktorá má vyvažovať všetky budúce strádania žalobkyne. Čo sa týka nepriznania úroku z omeškania, žalobkyňa uviedla, že svoje právo si uplatnila písomným podaním dňa 18.8.2015, liečebné náklady podaním dňa 30.1.2015 a 27.3.2015, uvedené preukázala lekárskeym posudkom a listinnými dôkazmi, pričom žalovaný neplnil v lehote ako mu to ukladá zákon č. 381/2001 Z.z. v ustanovení § 11 ods. 6, 7. Uvedenie dôvodu, pre ktorý žalovaný neplnil žalobkyni ňou uplatnenú sumu v plnom rozsahu, považovala za dôvod nemajúci oporu v zákone, z dôvodu, že zákon č. 437/2004 Z.z. neukladá povinnosť preukázať nárok na náhradu škody lekárskeymi správami a ani možnosť žalovaného korigovať bodové hodnotenie uvedené v lekárskom posudku bez osobného vyšetrenia poškodeného. Poukázala na skutočnosť, že ak mal žalovaný pochybnosti o správnosti lekárskeho posudku mal postupovať podľa § 7 ods. 4 a 6 zákona č. 437/2004 Z.z. a zároveň upriamila pozornosť aj na ustanovenie § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z., z ktorého vyplýva, že v lehote 3 mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti, je poisťovateľ povinný skončiť prešetrovania ako aj reálne plniť preukázané nároky. Ak teda žalovaný v uvedenej lehote žalobkyni finančné prostriedky nevyplatil, dostal sa do omeškania v zmysle § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti žalobkyňa poukázala na rozhodnutie

Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 6Co/504/2013 z 4.11.2013 ako aj na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp.zn. 11Co/74/2016 z 19.9.2017, 20Co/158/2011 z 12.7.2012 ako aj v konania vedených pod sp.zn. 20Co/45/2012, 20Co/66/2011 a rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 3Co/381/2009 z 24.8.2010. Čo sa týka pomerného priznania náhrady trov konania, žalobkyňa uviedla, že výsledok sporu závisel od úvahy súdu a znaleckého posudku, preto nemožno vychádzať z prisúdených súm ale z toho, akých nárokov sa žalobkyňa domáhala, či ide o nároky samostatné ale zároveň aj na samotný priebeh konania.

7. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že súd v zmysle § 216 CSP nemôže vybočiť z rozsahu žaloby vymedzenej žalobcom, preto nemohol priznať žalobkyni nárok za sťaženie spoločenského uplatnenia za položku č.253 v počte bodov 600. To že uvedený nárok nie je predmetom uvedeného konania bolo aj vyjadrenie žalobkyne zo dňa 22.2.2017, z obsahu ktorého je zrejmé, že samotná žalobkyňa namietala bodové ohodnotenie uvedenej položky v znaleckom posudku znaleckej organizácie K. nakoľko o uvedenom nároku sa vedie súdne konanie na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 11C/244/2016, teda uvedený nárok si uplatňuje duplicitne.

8. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že k napadnutému rozhodnutiu sa vyjadrila vo svojom odvolaní, na ktorom v celom rozsahu trvá. Opätovne poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne č.k. 6Co/82/2014 z 27.6.2014 ako aj na skutočnosti na strane žalobkyne, ku ktorým došlo v dôsledku nehody. Uviedla, že práve tieto skutočnosti boli zohľadnené posudzujúcim lekárom pri aplikácii ustanovenia § 10 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z.z.. Poukázala na skutočnosť, že žalovaný posudzuje znalecký posudok vydaný znaleckou organizáciou za správny, pričom k hodnoteniu sťaženia spoločenského uplatnenia považuje tento posudok za nesprávny lebo má za to, že je nevyhnutné z neho vylúčiť položky, ktoré neboli hodnotené znaleckým posudkom T. U., pričom takéto konanie považuje za konanie v rozpore s ustanovením § 7 ods. 6 zákona č. 437/2004 Z.z..

9. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v súlade s ust. § 379 a § 380 CSP bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Odvolanie žalobkyne je dôvodné len vo vzťahu k trovám prvoinštančného konania, odvolanie žalobkyne proti výroku, ktorým súd v prevyšujúcej časti zamietol žalobu nie je opodstatnené.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov ako žalobkyne tak aj žalovaného a teda, či súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správne skutkovým zisteniam a či vec správne právne posúdil, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

11. Súd prvej inštancie čo sa týka určenia výšky náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v zmysle § 5 ods. 1 zákona č. 437/2004 Z.z. vychádzal zo znaleckého posudku znaleckej organizácie K. č.XXX/XXXX, ktorý ohodnotil sťaženie spoločenského uplatnenia žalobkyne v počte bodov 1970 a to za položku č. 269 (strata zraku pravého oka -600b.), č. 258 (traumatické postihnutie trojklaného nervu -100b.), č. 304c (poúrazové obmedzenie chrbtice stredne ťažkého stupňa -390b.), č. 389b (skrátene jednej dolnej končatiny do 4cm -50b.), č. 393b (obmedzenie hybnosti pravého bedrového kĺbu stredne ťažkého stupňa - 200b.), č. 396a (obmedzenie hybnosti pravého kolena ľahkého stupňa - 100b.), č. 410a (obmedzenie hybnosti pravého členkového kĺbu ľahkého stupňa - 60b.), č. 410a (obmedzenie hybnosti ľavého členkového kĺbu ľahkého stupňa - 60b.), č. 412a (obmedzenie pronácie a supinácie ľavého členkového kĺbu ľahkého stupňa - 40b.), č. 259d (poškodenie tváre sprevádzané funkčnými poruchami a vzbudzujúci súcit stredne ťažkého stupňa u ženy - 300b.), č. 432c (plošné jazvy tela po úrazoch a operáciách do 100cm² - 70b.). Znaleckým posudkom bolo ohodnotené aj sťaženie spoločenského uplatnenia v dôsledku existencie diagnózy uvedenej pod položkou č 253 (vážne mozgové a duševné poruchy po ťažkom poranení hlavy - 400b.), avšak súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že na predmetnú diagnózu neprihliadal, nakoľko ohodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia v jej dôsledku je predmetom konania vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 11C/244/2016. Predmetný znalecký posudok sa zaoberal aj rozdielmi bodovania zdravotného stavu žalobkyne

uvedenými v lekárskom posudku T. U. a T. X., pričom dospel k záverom, že nie je možné uznať bodovanie obmedzenia hybnosti hrudníka, porušenia súvislosti panvového prstenca, trvalé opuchy a lymfostázu v oblasti pravej nohy a členka, keloidné jazvy a poúrazové poškodenia zraku, nakoľko uvedené zdravotné ťažkosti nevyplývajú vyšetrením žalobkyne a jej zdravotnej dokumentácie. T. Y. X. vo vyjadrení zo dňa 22.6.2017 súhlasil so základným hodnotením sťaženia spoločenského uplatnenia v celom rozsahu a považoval ho za správny s výnimkou jeho zvýšenia podľa § 10 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z.z. o 50%, keďže mal za to, že vzhľadom na vek a stratu v živote žalobkyne je nevyhnutné zvýšiť bodové ohodnotenie o 100%.

12. Nesprávnosť uvedeného právneho záveru súdu prvej inštancie namietala žalobkyňa s tým, že súd vylúčil hodnotenie položky č. 253 vo výške 600 bodov (po 50% zvýšení základného bodového ohodnotenia) z predmetu konania, pričom mala za to, že znalecký posudok znaleckej organizácie K..U. bol vyhotovený v konaní vedenom na súde prvej inštancie pod sp.zn. 9C/513/2015, preto ak znalecká organizácia považovala poškodenie zdravia pod položkou č. 253 za relevantné, súd nebol oprávnený nepriznať bodové ohodnotenie. Uvedenú námietku považoval odvolací súd za účelovú, nakoľko samotná žalobkyňa v bode III.1. vyjadrenia zo dňa 22.2.2017 uviedla, že znalecká organizácia nemala posudzovať jej psychické zdravotné problémy, nakoľko tieto nie sú predmetom uvedeného konania ale samostatného konania. Odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 159 CSP, v zmysle ktorého začatie konania bráni tomu, aby o tom istom spore prebiehalo na súde iné konanie, teda ak psychické problémy žalobkyne sú predmetom samostatného konania ako to vo svojom vyjadrení zo dňa 22.2.2017 uviedla, v tom prípade o nich súd konať nemôže a nie sú ani predmetom sporu, nakoľko žalobkyňa sa žalobou domáhala odškodnenia somatických zdravotných ťažkostí. Odvolací súd taktiež poukazuje na uznesenie súdu prvej inštancie č.k. 9C/513/2015-192 zo dňa 29.1.2018, ktorým zamietol návrh na spojenie vecí vedených na súde prvej inštancie pod sp.zn. 9C/513/2015 (predmetom konania je náhrada škody na zdraví za somatické zdravotné ťažkosti) a 11C/244/2016 (predmetom konania je náhrada škody na zdraví za psychické zdravotné ťažkosti) na spoločné konanie. Na základe uvedeného súd postupoval správne, ak nepriznal náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia aj za uvedenú položku.

13. Žalovaný voči vyššie uvedenému záveru súdu prvej inštancie vo svojom odvolaní namietal, že súd prvej inštancie pri ustálení bodového ohodnotenia priznal žalobkyňi body aj za diagnózy, ktoré neboli uvedené v lekárskom posudku T. U. a T. X., ktorý predložila žalobkyňa spolu so žalobou a z ktorého odvodzovala svoj žalobný nárok. Taktiež namietal hodnotu jedného bodu pre určenie výšky náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, mal za to, že hodnota mala byť určená vo výške 17,16 Eur. Odvolací súd považuje námietku žalovaného za nedôvodnú, keďže z predloženého spisového materiálu vyplýva, že žalobkyňa si uplatnila nárok na sťaženie spoločenského uplatnenia na základe lekárskeho posudku T. U. a T. X., ktorí v posudku ohodnotili somatické ťažkosti žalobkyne, a keďže na návrh žalovaného došlo k vykonaniu znaleckého dokazovania prostredníctvom znaleckej organizácie, žalobkyňa po oboznámení sa so závermi znaleckého posudku vychádzala z bodového hodnotenia jej zdravotných ťažkostí uvedených v predmetnom posudku, čo vyplýva aj z jej návrhu na čiastočné späťvzatie žaloby zo dňa 20.3.2018. Rovnako z predmetného znaleckého posudku vyplýva, že k ustáleniu zdravotného stavu žalobkyne došlo do jedného roka odkedy bola liečba ukončená a odkedy bolo upustené od ďalšej korekcie, teda ku dňu 10.6.2016, pričom v zmysle § 5 ods. 2 zákona č. 437/2004 Z.z. hodnota jedného bodu k uvedenému dňu bola 17,60 Eur, preto súd prvej inštancie vychádzal zo správne určenej hodnoty bodu.

14. Odvolací súd taktiež poukazuje na tú skutočnosť, že predmetom konania je určenie výšky sťaženia spoločenského uplatnenia, pričom sa jedná o konanie, ktorého výsledok závisí od znaleckého posudku a úvahy súdu, preto odvolací súd mal za to, že zmena v hodnotení zdravotných ťažkostí žalobkyne na základe neskoršieho znaleckého posudku, vydaného počas konania, neprestavuje takú zmenu skutkových okolností, pre ktoré by musel súd prvej inštancie rozhodovať o zmene žaloby v zmysle § 139 a nasl. CSP. Žalobkyňa v žalobe označila nárok, ktorého sa domáhala, opísala skutočnosť rozhodnú pre rozhodnutie o nároku, predložila dôkazy, z ktorých svoj nárok odvodzovala, teda lekársky posudok podľa § 4 ods. 2 zákona č. 437/2004 Z.z.. Odvolací súd poukazuje na to, že predmetom konania je nárok na náhradu škody v dôsledku ublíženia na zdraví spôsobeného dopravnou nehodou. Z uvedeného vyplýva, že ak v spore došlo na základe znaleckého posudku k prekvalifikovaniu zdravotných ťažkostí žalobkyne, nedošlo k zmene predmetu konania (naďalej ním bola náhrada škody spôsobená dopravnou nehodou)

a zároveň odlišné špecifikovanie niektorých diagnóz žalobkyne znaleckou organizáciou a ich následné bodové ohodnotenie nepredstavuje podstatnú zmenu skutkových okolností.

15. Čo sa týka zvýšenia bodového hodnotenia podľa § 10 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z.z. súd prvej inštancie považoval za primerané zvýšiť základné bodové hodnotenie za sťaženie spoločenského uplatnenia o 75%, keďže zo znaleckého posudku znaleckej organizácie K. vyplývalo zvýšenie bodového ohodnotenia o 50%, v dôsledku veku žalobkyne, v ktorom došlo k škodovej udalosti a následnému zdravotnému postihnutiu, pričom T. X. v lekárskom posudku ako aj vo vyjadrení k znaleckému posudku znaleckej organizácie K... trval na zvýšení o 100%. Voči uvedenému právnomu záveru súdu vzniesol námietku žalovaný, ktorý mal za to, že určenie zvýšenia bodového ohodnotenia podľa § 10 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z.z. môže vykonať iba posudzujúci lekár, teda uvedené posúdenie nebolo v kompetencii súdu, teda nemohol svojvoľne určiť zvýšenie o 75%. Žalobkyňa namietala nesprávne právne posúdenie z dôvodu, že súd mal prihliadnuť na lekársky posudok a vyjadrenie T. X. a priznať zvýšenie o 100%, keďže ku škodovej udalosti došlo v čase, keď mala 38 rokov a v dôsledku následkov je vyradená z bežného života.

16. K uvedeným námietkam strán sporu odvolací súd uvádza, že v zmysle § 10 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z.z. bodové hodnotenie za sťaženie spoločenského uplatnenia môže primerane zvýšiť len posudzujúci lekár, pričom súd prvej inštancie vychádzal z dvoch rovnocenných dôkazov a to lekárskeho posudku o bolestnom a o sťažení spoločenského uplatnenia T. U. a T. X. a zo znaleckého posudku znaleckej organizácie K..U., pričom oba tieto posudky boli vyhotovené lekármi (odborníkmi kompetentnými na rozhodnutie o zvýšení sťaženia spoločenského uplatnenia podľa § 10 ods. 4 zákona č. 437/2004 Z.z.), teda osobami oprávnenými na rozhodnutie o uvedenom nároku, ktorí však navrhli zvýšenie v rozdielnej percentuálnej hodnote. Keďže CSP nepriorizuje znalecký posudok pred lekárske a ustanovuje rovnosť všetkých dôkazov, je úlohou súdu sa vysporiadať s tým, z ktorého dôkazu bude pri rozhodovaní vychádzať a uvedené musí zdôvodniť. V predmetnom prípade existuje rozpor medzi dvoma rovnocennými odbornými názormi, a to lekára vyhotovujúceho lekárske posudok o hodnotení sťaženia spoločenského uplatnenia a znaleckej organizácie vyhotovujúcej znalecký posudok, bolo teda v kompetencii súdu prvej inštancie posúdiť primeranosť zvýšenia v rozmedzí, ktoré určili kompetentní odborníci. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia dostatočne jasne a presvedčivo vysvetlil z akého dôvodu určil zvýšenie o 75% za primerané a s predmetným odôvodnením sa stotožňuje aj odvolací súd. Uvedené vyplýva aj z rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/187/2106 zo dňa 17.8.2017, na ktoré poukázal súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí, a v ktorom Krajský súd v Prešove považoval za správny postup súdu prvej inštancie, keď napriek existencii znaleckého posudku, posúdil konkrétny zdravotný stav poškodenej a v prípade zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia sa priklonil k lekárske posudku. Teda aj v uvedenom prípade mal súd možnosť posúdiť primeranosť zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia podľa § 10 ods. 4 cit. zákona.

17. Čo sa týka právneho záveru súdu prvej inštancie o zvýšení sťaženia spoločenského uplatnenia podľa § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z., ktorým priznal žalobkyňi zvýšenie o 30%, žalobkyňa namietala nesprávne skutkové zistenia, ku ktorým dospel súd na základe vykonaných dôkazov, keďže mala za to, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že pred úrazom bola zdravá, pracovala a mala záujmy vo všetkých oblastiach života, pričom v dôsledku nehody je hendikepovaná v spoločenskom, kultúrnom a rodinnom živote, je sociálne izolovaná, obmedzená v bežných prácach v domácnosti a potrebuje pomoc od iných.

18. Vo vzťahu k uvedenej námietke odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s právnou úpravou a z vykonaných dôkazov vyvodil správne skutkové zistenia. Súd prvej inštancie sa s otázkou zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vysporiadal podrobne, presvedčivo a zákonu zodpovedajúcim spôsobom.

19. Len na zdôraznenie správnosti odvolací súd uvádza, že odškodnenie za sťaženie spoločenského uplatnenia má vo svojej podstate predstavovať náhradu za preukázateľne nepriaznivé dôsledky pre život a životné úkony poškodenej, pre uspokojovanie jeho životných a spoločenských potrieb alebo pre plnenie jeho spoločenských úloh. Pre správne určenie výšky odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia je nevyhnutné najskôr zistiť, aké mal poškodený predpoklady pre svoje uplatnenie v živote a v spoločnosti pred vznikom škody, a aké predpoklady má po vzniku škodovej udalosti. Z porovnania týchto

predpokladov možno potom vyvodit' záver, či a do akej miery boli touto udalosťou zúžené alebo stratené možnosti uplatnenia sa v živote a spoločnosti. Pri posudzovaní otázky, či ide o prípad hodný osobitného zreteľa a určovaní rozsahu odškodnenia musí súd dbať na to, aby jeho rozhodnutie rešpektovalo princíp proporcionality, ktorý vyžaduje existenciu vzťahu primeranosti medzi priznanou výškou náhrady a spôsobenou ujmu. (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 192/215 Z.z.)

20. Najvyšší súd v rozhodnutí sp.zn. 3Cdo/209/2017 zo dňa 21.6.2018 konštatoval, že úvaha súdu v zmysle § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. nie je celkom voľná, lebo právny predpis ju usmerňuje tým, že rámcovo stanovuje predpoklady pre vznik nároku na základnú výmeru odškodnenia a tiež hľadiská, ktoré treba mať na zreteli. Pokiaľ zákon stanovuje rozpätie prípustného zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia (až o 50 %), je nepochybné, že rozsah zvýšenia tejto náhrady musí byť diferencovaný. Diferenciácia rozsahu zvýšenia tejto náhrady musí vystihovať individuálne okolnosti každého prípadu. V reálnom živote sa vyskytujúce rozdiely v osobnosti človeka, v jeho individuálnych potrebách, životnom zameraní, v miere jeho angažovanosti v najrozmanitejších sférach života, ako aj odlišnosti v miere závažnosti poškodenia zdravia a intenzite obmedzenia poškodeného sa nevyhnutne musia prejavit' aj v diferencovanom prístupe k zvýšeniu tejto náhrady. Zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v zmysle § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. sa teda neobmedzuje len na prípady vysokej úrovne predchádzajúceho uplatnenia poškodeného v spoločnosti (v kultúrnej, umeleckej, športovej a podobnej sfére života), ale je opodstatnené aj v prípadoch ďalších, v ktorých to odôvodňujú individuálne okolnosti zistené vykonaným dokazovaním. V praxi všeobecných súdov ide o okolnosti najrozmanitejšej povahy, ktoré môžu, avšak nemusia odzrkadľovať mieru spoločenského angažovania sa poškodeného pred škodovou udalosťou.

21. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3 Cdo 464/2015 vyplýva, že súd musí dbať na to, aby priznaná výška náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. bola založená na objektívnych a rozumných dôvodoch a aby medzi výškou priznanej náhrady a spôsobenou škodou existoval vzťah primeranosti. Za spravodlivé rozhodnutie o nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia treba považovať také rozhodnutie, ktoré rešpektuje princíp proporcionality. Tento princíp vyžaduje, aby existoval vzťah primeranosti medzi priznanou výškou náhrady a spôsobenou ujmu.

22. V preskúmanom prípade súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav, z vykonaného dokazovania vyvodil správne skutkové zistenia. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobkyňa utrpela závažné zranenia v 38. roku svojho života, pred úrazom viedla bežný život, mala ukončené stredoškolské vzdelanie bez maturity, nemala v pláne zvyšovať si kvalifikáciu, bola zamestnaná v pásovej výrobe, vo voľnom čase sa venovala záhradke, vyšívaniu, turistike, mala bežné záľuby a vykonávala zvyčajné práce v domácnosti. Po úraze spôsobenom pri dopravnej nehode sa jej zásadne zmenil dovtedajší život, je obmedzená v bežných činnostiach, trpí bolesťami, rozhodnutím Sociálnej poisťovne bola určená miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť v rozsahu 75%. V dôsledku úrazu sa však nestala nesebestačnou, odkázanou na pomoc iných osôb, netrpí následkami, ktoré by ju vyradili zo sociálneho života, dokáže vykonávať základné hygienické potreby bez cudzej pomoci, dokáže sa obliecť, obuť. Tieto skutočnosti aj podľa odvolacieho súdu nasvedčujú tomu, že v prípade žalobkyne sú dané okolnosti hodné osobitného zreteľa (§ 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z.). Pri úvahe o primeranosti zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia o 30 % mal súd na zreteli, že v prípade žalobkyne nejde o úplné ochrnutie jej končatín, ktoré by znamenalo úplnú stratu schopnosti akéhokoľvek pohybu. Nejde ani o prípad ležiaceho pacienta vyžadujúceho podávanie umelej výživy, polohovanie a bez akejkoľvek komunikácie (kedy, by - podľa názoru odvolacieho súdu - bolo primerané zvýšenie až o 50 %). Napriek stupňu poškodenia zdravia žalobkyne nejde v jej prípade o najzávažnejšie možné sťaženie uplatnenia sa v živote, ktoré by odôvodňovalo využitie plného zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v zmysle § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. Na základe uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancii pri stanovení zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia o 30 % zachoval zásadu primeranosti a svoje právne úvahy, podložené výsledkami vykonaného dokazovania, náležite odôvodnil.

23. Čo sa týka odvolacej námietky žalovaného spočívajúcej v tom, že súd prvej inštancie nemohol priznať náhradu nákladov spojených s liečením vo výške 199,73 Eur, keďže výrokom I. napadnutého rozhodnutia konanie o uvedenom nároku v dôsledku späťvzatia žalobkyne zastavil, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že z obsahu odvolania žalobkyne vyplýva, že trvá na tom, aby súd zaviazal

žalovaného nahradiť jej náklady spojené s liečením, preto mal za to, že žalobkyňa napadla aj výrok I. v časti o zastavení konania o uplatnenom nároku na náhradu liečebných nákladov. V súvislosti s uvedeným, odvolací súd poukazuje na podanie žalobkyne zo dňa 20.3.2018, ktorým žalobkyňa žobrala žalobu v časti o zaplatenie 43.217,- Eur titulom základu sťaženia spoločenského uplatnenia a o zaplatenie 21.608,50 Eur titulom zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z.. späť a v uvedenej časti žiadala konanie zastaviť. Súd prvej inštancie prekročil návrh žalobkyne, keď zastavil konanie aj o zaplatenie sumy 199,73 Eur titulom náhrady nákladov spojených s liečením napriek tomu, že žalobkyňa žalobu v uvedenej časti nevzala späť, teda neboli splnené procesné podmienky na vydanie predmetného rozhodnutia v uvedenej časti. Z tohto dôvodu odvolací súd zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. a) CSP výrok I. napadnutého rozhodnutia v časti o zastavení konania o nároku na náhradu liečebných nákladov vo výške 199,73 Eur a výrok IV považoval za správny a dostatočne odôvodnený.

24. Podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v znení účinnom ku dňu vzniku poisťovnej udalosti, poisťovateľ je povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti a) skončiť prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a oznámiť poškodenému výšku poistného plnenia, ak bol rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a nárok na náhradu škody preukázaný, b) poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia; písomné vysvetlenie sa považuje za doručené dňom, keď ho poškodený prevzal, odmietol prevziať, alebo dňom, keď ho pošta vrátila ako nedoručené.

25. Podľa § 11 ods. 7 cit. zákona, poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia.

26. Podľa § 11 ods. 8 cit. zákona, ak poisťovateľ nesplní povinnosť podľa odseku 6, je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu.

27. Odvolací súd nemá dôvod nestotožniť sa ani s právnym posúdením súdu prvej inštancie týkajúceho sa uplatneného úroku z omeškania. Pri posudzovaní nároku žalobcu na zaplatenie úroku z omeškania postupoval súd prvej inštancie dôsledne a správne ustálil vznik jeho nároku na zaplatenie úrokov z omeškania v súlade s § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. v nadväznosti na splnenie povinnosti uvedenej v § 11 ods. 6 cit. zákona.

28. V tomto smere nemožno prisvedčiť tvrdeniu žalobkyne, že pokiaľ žalovaný odmietol poskytnúť plnenie v žalobkyňou požadovanej výške, porušil tým povinnosť podľa § 11 ods. 6 a ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z., a teda sa vystavil omeškaniu s plnením svojej zákonnej povinnosti.

29. Odvolací súd má z obsahu spisu za preukázané, že žalovaný v trojmesačnej lehote od oznámenia žalobkyne o škodovej udalosti splnil oznámením zo dňa 29.9.2015 podmienku v zmysle § 11 ods. 6 písm. a/ a b/ zákona č. 381/2001 Z.z., a to do troch mesiacov od oznámenia poškodeného o škodovej udalosti skončiť prešetrovanie a poskytnúť poistné plnenie, prípadne poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov odmietnutia poskytnúť mu požadované plnenie. Žalovanému na základe uvedeného nevznikla povinnosť zaplatiť úroky z omeškania v zmysle 11 ods. 8 citovaného zákona a jeho povinnosť plniť vzniká až doručením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody, pričom do omeškania by sa žalovaný mohol dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti uloženej mu právoplatným rozhodnutím zaplatiť žalobcovi výšku priznanej náhrady škody.

30. Odvolací súd poukazuje na to, že peňažná sankcia v podobe úrokov omeškania upravená v § 11 ods. 8 cit. zákona je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a/ alebo b/ v 3-mesačnej lehote a jej účelom je ochrana poškodeného v tom, aby poisťovníca pod následkom tejto peňažnej sankcie nezostala nečinná a aby bola nútená oznámiť najneskôr v lehote troch mesiacov

poškodenému spôsob vybavenia jeho poistnej udalosti. Sankcia v podobe úrokov z omeškania je tak viazaná výlučne na nesplnenie tejto povinnosti bez ohľadu na to, ako bolo v konečnom dôsledku o nároku poškodeného na poskytnutie poistného plnenia v sporovom konaní rozhodnuté; relevantné tak nie je, ako mala, resp. mohla inak poisťovňa poistnú udalosť vybaviť. Z uvedených skutkových zistení je podľa názoru odvolacieho súdu nepochybné, že povinnosť žalobcovi zaplatiť úroky z omeškania podľa 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z nevznikla. Na základe uvedeného považuje výrok V napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie za vecne správny.

31. Čo sa týka výroku VI a VII napadnutého rozsudku, teda rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania, odvolací súd sa nestotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie, ktorý vyčíslil výšku uplatnených úrokov z omeškania a uvedenú sumu považoval za neúspech žalobkyne v konaní. Odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 124 ods. 3 OZ, v zmysle ktorého príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením. Predmetom konania v tomto prípade je nárok žalobkyne na sťaženie spoločenského uplatnenia - t.j. pohľadávka spolu s príslušenstvom. Úrok z omeškania nie je samostatným nárokom, ale len príslušenstvom nároku, resp. predmetu konania. Právne závery prvostupňového súdu nie sú v súlade s právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13. 05. 2008 sp. zn. 5 Obo/54/2008) a súdnou praxou väčšiny súdov Slovenskej republiky, preto odvolací súd má za to, že vyčíslenie úroku z omeškania v predmetnom spore nemôže byť považované za samostatný nárok, a teda jeho zamietnutie nemôže mať vplyv na rozhodovanie súdu o pomere úspechu strán sporu. Na základe uvedeného má odvolací súd za to, že žalobkyňa mala plný úspech v časti o zaplatenie sťaženie spoločenského uplatnenia, o zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia ako aj v časti o zaplatenie nákladov spojených s liečením, nakoľko rozhodnutie o výške plnenie záviselo od úvahy súdu. Teda bola úspešná vo všetkých žalobou uplatnených nárokoch, a preto jej úspech v spore predstavuje 100%. V dôsledku vyššie uvedeného odvolací súd podľa § 388 CSP mení napadnutý rozsudok vo výroku VI. tak, že úspešnej žalobkyňi priznáva voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100%. V súvislosti s uvedeným mal za to, že výrok VII. napadnutého rozsudku je vecne správny.

32. Judikatúra súdov, vrátane Európskeho súdu pre ľudské práva, nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. (Pozri rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04)

33. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, správne vyhodnotil jednotlivé dôkazy, ako aj správne právne vec posúdil s výnimkou výroku I. v časti o zastavení konania o nároku na náhradu liečebných nákladov vo výške 199,37 Eur a vo výroku VI. napadnutého rozhodnutia, preto napadnutý rozsudok okrem uvedených výrokov ako vecne správny potvrdil podľa § 387 CSP. Čo sa týka výroku I. v časti o zastavení konania o nároku na náhradu liečebných nákladov vo výške 199,37 Eur tento podľa § 389 ods. 1 písm. a) CSP zrušil, nakoľko neboli naplnené procesné podmienky na vydanie uvedeného výroku a výrok VI. napadnutého rozhodnutia zmenil podľa § 388 CSP, keďže mal za to, že súd prvej inštancie tento nárok nesprávne právne posúdil.

34. Vzhľadom na skutočnosť, že v odvolacom konaní bol úspech strán sporu v danej veci len čiastočný, súd vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 CSP).

35. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).